

RENASTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 400 Lei

Director: Pr. N. VASIU

Redacția și Administrația:
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Atac în plin împotriva Bisericii ortodoxe din ARDEALUL OCUPAT

Viitorul Bisericii ortodoxe din Ardealul ocupat începe să se lămurească tot mai mult, dar acest viitor trebuie să ne pună, de pe acum, în cea mai mare îngrijorare.

Ne aflăm în pragul unui acvărât dezastru nu numai bisericesc, ci în același timp și național.

Statul maghiar a luat anume dispozițiuni legale de așa natură, încât efectul lor nu poate fi interpretat, decât ca un atac în plin la însăși existența Bisericii noastre.

Acum nu mai poate fi nici un echivoc. Intențiunea s'a dat pe față, fără nici o puțință de răsălmăcire.

Pentruca Biserica ortodoxă din patria liberă să-și poată da pe deplin seama despre cece se petrece cu Biserica noastră din Ardealul ocupat, vom reda textul autentic al ordonanței nr. 1441—1941. M. E. a consiliului de miniștri ungar privitor la imobilele din Ardeal, apărut în *Belügyi közlöny* Nr. 45 din 23 Februarie 1941 și publicat în românește în patriotica gazetă săptămânală „Tribuna refugiaților” din Alba-Iulia.

În această ordonanță dată de guvernul ungar și semnată de primul ministru al Ungariei se spun următoarele în paragraful 2:

„Sunt nevalabile (nule de drept) toate actele juridice (hotărârile administrative și actele de dispoziție) ulterioare zilei de 15 Martie 1939, privitoare la imobilele situate în teritoriile neincorporate, care au fost proprietatea vreunei instituțiuni publice, vreunei asociațiuni publice și vreunei fundațiuni (fond) ce servește vreun interes public, precum și Băncii Naționale a României și în temeiul cărora s'a dobândit vreun drept de proprietate, vreun drept de ipotecă sau altă sarcină sau vre-o prerogativă privitoare la prestațiune tabulară.

Dispozițiunile de mai sus sunt

a se aplica și pentru actele juridice (hotărârile administrative, actele de dispoziție) făcute înainte de 15 Martie 1939, dacă s'a dobândit în întregime sau în parte, gratuit, vre-un drept asupra vreunui imobil, care în ziua de 27 Octombrie 1918, era proprietatea Statului maghiar (Erariarul maghiar) al vreunei instituțiuni publice, asociațiuni publice sau vreunei fundațiuni (fond) maghiare, ce privește un interes public.

În temeiul actului de dispoziție sau în baza dreptului aceluia, care a dobândit vre-un drept nevalabil în temeiul dispozițiunilor de mai sus, terțul nu poate câștiga nici un drept și dreptul câștigat astfel este nevalabil.

Dispozițiunile de mai sus nu se referă la dobândirea locurilor de casă, ce s'au făcut în urma executării reformei agrare românești prin împărțirea proprietăților persoanelor juridice de mai sus sau împărțit aceste proprietăți; în privința acestora se vor lua dispozițiuni speciale.”

Dispozițiunile acestei ordonanțe a guvernului unguresc au dect un efect retroactiv, privind toate actele administrative sau de dispoziție, înfăptuite dela 27 Octombrie 1918 (data revoluției și a descompunerii statului feudal unguresc) până la 30 August 1940 (data arbitrajului dela Viena. Orice act de natura celor amintite mai sus făcut după data aceasta este declarat pur și simplu inexistent.

Europa tinde acum spre stabilirea unei ordine bazată pe justiție și dreptul liberei dezvoltări a națiunilor. Arbitrajul dela Viena a enunțat în mod categoric recunoașterea acestor principii, asimilând întru toate națiunea română din Ungaria, în cece privește drepturile ei, cu poporul maghiar.

Civilizația europeană nu mai cunoaște de un veac și jumătate legi retroactive care prin

dispozițiunile lor să desființeze, pur și simplu, nu situațiuni juridice personale, ci drepturi definitive câștigate care constituie însăși esența instituțiunilor fundamentale ale unei națiuni.

După principiile dreptului modern legi retroactive nu se edictează decât într'un număr limitat de cazuri, fiindcă legi care să guverneze acte juridice anterioare promulgării lor, și mai ales dacă este vorba să producă efecte care ating existența însăși a unui neam dintr'o țară oareșcare, nu se fac decât în cazuri de mari perturbațiuni sociale sau de excesive abuzuri revoluționare.

Arbitrajul dela Viena n'a avut și nu se poate admite că ar avea, un asemenea caracter.

Cu toate acestea, declarându-se conform art. 2 menționat, nulitatea de drept a tuturor actelor juridice în baza cărora s'a dobândit, după 27 Octombrie 1918, gratuit, în întregime sau în parte, vre-un drept asupra vreunui imobil în Ardealul cedat, apoi avându-se în vedere dispozițiunile aceleiași ordonanțe, care reglementează și efectele reformei noastre agrare de după Unire, fără îndoială suntem în cazul de a sesiza opinia publică a României și atenția guvernului nostru, că Ungaria a călcat condițiunile arbitrajului dela Viena și deci în loc să contribuie la menținerea ordinii, periclitează prin măsurile sale existența însăși a elementului românesc din Ungaria.

Românii din Ardealul cedat nu au azi, decât o singură instituție, în cadrele căreia își pot conserva naționalitatea, limba, obiceiurile și credința. Este Biserica.

Biserica românească și-a întărit poziția însă numai după 1918, mai ales în acele părți, unde acțiunea de maghiarizare

a lucrat, în timpul erei ungu-rești, cu cele mai diabolice mijloace.

Aplicându-se numita lege, Bisericii i se taie dintr'odată orice puțință de viitoare activitate. Aproape în toate orașele terenurile, pe care s'au clădit bisericile, s'au dobândit după 1918 și în condițiunile stipulate în articolele acestei ordonanțe, încât toate vor trece imediat și fără nici o altă formalitate în proprietatea statului ungar.

Același lucru la sate și la fel cu toate sesiunile parohiilor; dobândite prin reforma agrară sau prin acte juridice, care cad sub sancțiunile prezentei legi.

Cine s'ar putea obișnui măcar cu gândul, ca biserica noastră catedrală din Cluj, să formeze proprietatea ungurească!

Și totuși aici pare c'am ajuns. Mai ales că pentru ortodocșii din Ardealul cedat, încă nici până azi nu s'a recunoscut vreo episcopie.

Biserica trăiește acum un ceas de grea cumpănă. E în joc existența bisericească a fraților noștri din Ardealul ocupat.

Să ne rugăm deci lui Dumnezeu să le dea și lor putere să reziste și să ne dea și nouă voința necesară ca să-i putem apăra.

Dar nu cu vorbe ci cu fapta. Chiar dacă ar trebui să fim retroactivi nu până la 27 Octombrie 1918, ca ei, ci mai departe, până în jurul anului 1000.

Căci în fața lui Dumnezeu anii sunt ca o clipă.

Pr. N. VASIU

„Vă dau poruncă nouă, ca unul pe altul să vă iubiți. După cum v'am iubit pe voi, așa și voi unul pe altul să vă iubiți”.

(Ev. Ioan, c. 13 v. 34).

Proclamația d-lui general Antonescu către Țară

„Ați dovedit, Români, că Neamul Românesc nu piere și nu va putea pieri“

Români,

Plaiurile însângerate ale sfâșiatei Transilvanii, ale tristei Bucovine și ale roditorului Banat. Carpații netemători și statorniciei românești, credincioasa Oltenie, bătrâna Moldovă și înțeleapta Muntenie, — toate — s'au înmănușiat într-o măreață și pilduitoare unitate ca să rostească mândru — prin fiii lor — cuvântul sfânt al Unirii românești în Obșteasca Adunare Plebiscitară.

Bătrâni și tineri, săteni și orașeni, bogați și săraci, toți au dovedit că, înainte de orice, sunt Români; că mai presus de toate este Țara și că Românul știe să se închine duhului poruncitor al Neamului, ori de câteori vatra strămoșilor și a drepturilor copiilor își doinesc chemarea.

Ați arătat, popoarelor prietene și mai ales celor dușmane că o epocă de decădere și întristătoare umilire nu spulberă conștiința Românului, cum veacurile de asuprire n'au putut-o înfrânge; că prăbușirile, frământările și durerile n'au aprins în noi făclia mută a resemnării, ci hotărârea aprigă a dobândirii dreptului și dreptății.

Ați dovedit, Români, că Neamul Românesc nu piere și nu va putea pieri.

Acesta este înțelesul pe care îl dau eu votului Adunării Plebiscitare.

Fiindcă eu nu sunt tiran ca să mă umplu de îmbătărea puterii, după ce mi-ați dat-o, Regele și voi toți, fără limite; nici trufaș, ca să văd, în semnul biruinții Neamului, o biruință a mea singur.

Biruința mea întreagă nu va veni decât atunci când Neamul va birui pe deplin; iar înălțarea mea nu poate fi decât atunci când Neamul se va înălța.

Nu-mi rămâne decât o singură dorință:

Ca toți acei cari s'au desprins din fiorul unității românești — puțini, foarte puțini cari nu mi-au dat încrederea — să poată găsi în

truda mea viitoare temeiurile de revizuire a conștiinței lor.

Și ca Neamul Românesc să sape în obiceiurile lui nepieritoare exprimarea pe față a credinței lor, a voinței lor, pentru că așa au făcut strămoșii noștri: și-au măsurat fapta cu încrederea și hotărârea cu mândria.

Acum, vă cer mai mult.

Vă cer să dați totul, Patriei: conștiința, voința, munca și jertfa voastră.

Patriei, pentru care veac de veac și generație de generație s'au trudit și au murit ctitorii martirii și eroii Neamului.

Patriei, pentru care s'a înzeuat Mihai Bravul: Patriei pentru care a trosnit pe roata osândeii jertfa lui Horia și Cloșca; Patriei, pentru care a strigat Șaguna: »Români, uniți-vă!«; Patriei cântată de Bălcescu și Eminescu; Patriei zidită de Vo-

vozi, Regi și Dregători; Patriei visată de tineretul curat al Neamului, de luptătorii și cărturarii lui.

Peste crucile părinților noștri, peste raclele vodale, peste glia românească și în auzul Românilor de pretutindeni să buciame — scurt și aprig — ca în ceasurile de bejenie ale veacurilor Chemarea Codrilor și a plaiurilor, Chemarea Strămoșilor, Chemarea Pământului, Chemarea Viitorului.

Să vă uniți sufletele, să vă legați puterile, să vă îndârjiți voința și să vă topiți crezul, tineri și bătrâni, într'un singur gând: Țara noastră.

În scurtă vreme vă voi supune programul înfăptuirilor pe care trebuie să nerezemăm viitorul.

El se va întemeia pe credința naționalistă, care

este a voastră a tuturor, pe ridicarea țărânilor și a Muncitorului și pe disciplina națională, care se cuvine unui popor de luptători gata să intre în lumea nouă, a viitorului.

La împlinirea lui voi chema toate forțele curate ale neamului, toate puterile lui de producție, toată înțelepciunea maturității și vloga tinerețului.

Credincios și recunoscător pentru încrederea voastră voi cere să durați din ea temelile Neamului, fiindcă eu în slujba voastră și a Regelui sunt, și așa voi rămâne până la ultima mea suflare.

Cu Dumnezeu înainte, Români,

Trăiască România.

Trăiască Regele nostru. General ANTONESCU

Dela Cluj la Alba-Iulia

În seara zilei de 12 Martie 1941 marea sală a Teatrului Caragiale din Alba-Iulia a fost din nou zguduită de erupția durerilor unui neam răstignit și sfâșiat în trupul lui sfânt pe nedrept. S'au continuat aici la Alba-Iulia manifestările de indignare și de dărzenie, cari au ținut în continuă fierbere întregul suflet românesc din Clujul nostru drag zile deurându-l dela 30 August 1940 până la evacuarea lui de către trupele noastre.

Sala arhiplină de tot ce are mai select capitala istorică a Ardealului, modesta urbe Alba-Iulia, la chemarea cercului civilo-militar, a trăit acele momente tragice ale cedării Nordului Ardealului, descrise cu o competență indiscutabilă și cu revolta unui suflet, ce ciocotește de durerile națiunii întregi neimpăcate nici-odată cu acest fapt las, — de conferențiarul Dl. Nicolae Vasile, fost protopop ortodox al Clujului și tribunul răscolitor de patimi justificate de pe vremea marelui tragedii a Ardealului, — oratorul pașnic dela amvon ce trimetea fulgere și trăsnete la întrunirile de odinioară din Cluj.

Cu o atenție deosebită și cu respirație reținută am ascultat desvoltarea acestei conferințe despre „Patriotismul constructiv“ în contradicție cu falsul patriotism predicat de atâția suspuși timp de 20 ani, cari ne-a adus cîntirea granițelor.

Lașitate sus de tot la conducere și nu mai puțină nepăsare la conduși, — iată cauzele dezastrului nostru ceclui mai rușinos din istoria acestui popor bimilenar.

Dacă am fost tradați, de ce nu a reacționat poporul, de ce nu a ascultat glasul de revoltă a celor sortiți la robie? Strigătele de desnădejde au sunat în pustiu, și fără nici-o rezistență, fără mormur s'a cedat jumătate din Ardeal care nici-odată nu a mai fost despărțit.

Zadarnic spunea poetul modest: Nu ne da, Măria ta!

Acam noi toți Românii să imităm gestul Conducătorului Statului, Gl. Ion Antonescu, făcut în Decembrie trecut în fața mormântului eroului necunoscut, — să primim DOJANA MUTĂ a celor ce s'au jertfit pentru unitatea acestui neam, — să ascultăm cu evlavie și să urmăm

dârji și fără zăbavă glasul poetului; „Deșteaptă-te Române.

Ropotele de aplauze și strigătele de aprobare, rupte din inima publicului ascultător a răsplătit truda și însuflețirea conferențiarului distins, — iar corul Episcopiei militare cu cântece pioase și patriotice a contribuit la înălțarea sufletescă a auditorului.

P. F. M.

No. 482—1941

Comunicat

Având în vedere, că unii dintre cântăreții bisericilor noastre sunt concentrați, aducem la cunoștință celor interesați, că în conformitate cu dispozițiile regulamentelor, cântăreții concentrați sunt obligați să cedeze pe timpul concentrării lor jumătate din toate venitele lor din parohie, din sesiunea cantorală și din stole, cântăreților cari îi substituie la serviciile din parohie.

Alba-Iulia, din ședința consiliului vicarial ținută la 5 Martie 1941.

Președinte: A. BABA.

Secretar: Pr. D. CURUȘ.

Un memoriu al preoșilor din Munții Apuseni

Situația materială a preoșimii din Munții Apuseni este cât se poate de grea. Revențicările sale drepte n'au aflat însă cuvenita satisfacție nici până astăzi.

Ne facem deci ecoul jusetelor sale cereri și rugăm, în numele acestei preoșimii, pe domnul ministru al Instrucției, Educației, Cultelor și Artelor, să binevoiască a lua în considerare, cu prilejul întocmirii noului buget, memoriul ce urmează :

Domnule Ministru,

Preoșimea din munții noștri purtători de aur, serveste a altarul strămoșesc în mijlocul unei populații din cele mai sărace, în sate respirate pe distanțe de kilometri.

Preotul catehet strabate munții și văile pentru îndeplinirea sublimii misiuni pastorale, pe jos sau în cel mai bun caz călare, fără a putea aștepta nici cea mai mică remunerație, venitele stolare fiind azi inexistente.

Tinerii absolvenți ai Academiei teologice precum și generațiile venerabililor preoști, îmbătrâniți în slujba molitfelnicului, tânjesc din lipsa mijloacelor de traiu, mai ales când sunt înconjurați de familie numeroasă și copiii trebuiesc crescuți în condițiunile timpului de azi la orașe, care pentru noi stau la distanțe de zeci de kilometri

Dacă comparăm situația acestor preoști cu cea a preoșimii dela „Țara“ — pe care altfel nu din invidie o pomenim — putem ajunge cu ușurința la constatarea contrastului izbitor sub raportul salarizării nedrepte a aceleași tagme de funcționari, cu aceeași pregătire și poziție socială și mai presus de toate plătite de același Stat Românesc întregit și prin suferințele preoșilor martiri, cea mai mare parte — îndrăsnesc să afirm, — slujitori prea modesti ai altarelor, cătunelor noastre din Munții Apuseni.

Cum poate fi numită dreapta salarizarea, care pe mine, lipsit de un petec de pământ cultivabil cu rentabilitate, mă remunerează în aceeași măsură ca și pe fratele meu căruia norocul i-a hărăzit o parohie cu 32 jug. de pământ care îi asigură un plus de salariu câteodată de 60-70000 lei anual.

Atunci de ce această diferențiere materială izbitoare pentru unii și aceeași slujitori ai Bisericii și ai Statului dintre cari cei favorizați de soartă trăiesc în sate compacte și de regulă în apropierea orașelor cu instituții de creștere a copiilor și lângă căile ferate, iar alții la mari depărțări și fără sesiuni parohiale?

Anii trecuți într'o ședință a Adunării noastre Eparhiale un

deputat preconiza înzestrarea parohiilor din comunele de munte, lipsite de pământuri arabile și expropriabile, cu pășuni sau păduri drept sesiuni. Am susținut și susțin și acumă că nu e soluția cea mai potrivită și mai dreaptă. Prevaricațiunile mai ales în păduri, ar aduce pe preot într'o continuă ceartă și procese cu enoriașii săi, paralizându-i orice activitate pastorală.

Domnule Ministru,

Din această expunere sumară cred, că se desprinde o soluție dreaptă și onorabilă și anume :

Un adaos de salariu pentru preoșii fără sesiuni care să corespundă echivalentului net alor 32 jug. pământ clasa I-a, respectiv a jug. ce lipsesc dela numărul de 32 exceptând râpile și pășunile din unele comune muntoase, cari sunt deținute de preoști drept sesiuni, dar fără absolut nici un venit real.

Domnule Ministru,

Acum când din părintească grijă a Domnului General Antonescu totii salariații statului sunt retribuiți după norme de salarizare dreaptă și echitabilă, mă îndrept cu toată încrederea și nădejdea singură către Domnia Voastră cu acest scurt memoriu, dela

al cărui rezolvare favorabilă atârna nu numai existența atâtor familii de preoști cinstiți și mucenici ai datoriei îndeplinite cu sfințenie, dar atârna în cazul perpetuării nedreptăților înșirate aici, chiar și existența parohiilor din aceste regiuni, în care pastorii snfleștești copleșiți de greul năcazurilor și nesiguri pe ziua de mâine, în cele mai multe parohii fără case parohiale, vor părăsi rând pe rând slujbele sfintelor altare, tocmai în ținutul falnicilor noștri Moși din Munții Apuseni, cari la chemarea și sub conducerea vrednicii preoșimii au desfășurat steagul glorioaselor lupte Naționale din trecut și au contribuit tot prin graiul preoșilor, cu nemăsurat eroism, la îndeplinire visului milenar înfaptuirea scumpei noastre patrii, pentru a cărui reintregire în hotarele ei firești, vom lupta și pe viitor cu toată dârzenia sufletului nostru sbuciumat.

Va rog cu profund respect Domnule Ministru în numele întregii preoșimii din Munții Apuseni, să binevoiați a lua în dreaptă considerare aceste juste cereri ale noastre, și să primiți asigurarea stimei și deosebitei noastre mulțumiri și considerațiuni.

Valea Bulzului, 15 Februarie.

Ion Fodoreanu

Adm. prof. al tractului Abrud

Tratarea bolnavilor din partea preotului

(Continuare din numărul trecut)

N'au trebuință cei sănătoși de doctor, ci cei bolnavi. Deci mergând învățați-vă ce este; milă voesc, iar nu jertfă; că n'am venit să chem pe cei drepți ci pe cei păcătoși la pocăință“

Matei 12, 13.

Omul bolnav care zice pe pat cuprins de durerile trupului său se simte lăsat în părăsire și ținut în singurătate. Starea aceasta îl face să sufere nu numai cu trupul ei și cu sufletul. O adevărată întărire și ușurare de pureri simte omul atunci când îl caută cineva la patul său și cu milă, prin cuvinte sincere,

se arată că-i înțelege durerea și necazul. La bolnavi, pe lângă primul ajutor sau un sfat medical care este de mare folos până la sosirea medicului, preotul va aplica tratamentul consolării, însă nu numai cu motive naturale ci mai ales va evoca motivele supranaturale, așa cum aflăm în Sf. Scriptură unde arată cauza boalelor precum și rostul lor în economia Providentei divine.

Mângâierea bolnavului va face-o preotul arătându-i că Dumnezeu este bun și că prin boale se constată adevărul despre nimicirea lucrurilor pământești

cari sunt trecătoare, de aceea să aibă toată nădejdea în Dumnezeu care le rânduește pe toate și dela care va dobândi și el cele de folos.

Boala să o privească omul ca o încercare cu rău spre bine, prin care să-și aducă aminte și să prețuiască binele, ca sănătatea sau alte daruri dela Dumnezeu și să se ferească de tot ce ar putea să-i fie spre răul său, în așa fel ca boala să-i fie prilej de a face propusul de îndreptare spre a nu-i fi ceva și mai rău.

Preotul poate să amintească cu această ocazie, ca pildă de îndelungă răbdare, pe sfinții mucenici, cari în suferințele cele mai mari s'au întărit în credință față de Dumnezeu „dela care au și dobândit răsplata lui cea mare.

Pe bolnavul care este neliniștit, fiindcă nu își poate continua ocupațiile lui obișnuite, preotul îl va sfătui să se liniștească deoarece prin aceasta și așa nu poate să schimbe ceva din starea în care se află, deci tot ce are de făcut e ca să aștepte în liniște și răbdare, având toată nădejdea în Dumnezeu.

Când un bolnav este pregătit pentru moarte și nu mai are mult până când să-și dea sufletul, pe acela preotul îl va sfătui să își aranjeze și chestiunile familiare, deoarece „Așa vorbește Domnul : „Puneți în rânduiala casa ta, căci vei muri și vei isprăvi cu viața“ (Is. 38,1); acestea în așa fel ca să nu se ivească neînțelegeri între cei rămași după el.

(Va continua)

Investirea noilor chiri- archi ortodocși

Cu ceremonialul obișnuit, s'a făcut Joi 13 l. c. investirea noilor chiriarchi ortodocși, aleși în luna Iunie 1940 și anume: *I. P. S. S. mitropolitul Tit Simedrea al Bucovinei, P. S. S. episcopul Vasile al Timișoarei și P. S. S. episcopul Grigore al Hușilor.*

Investirea a fost dată de *M. S. Regele*, în Sala Tronului din Palatul Regal, în prezența dlui gen. *Ion Antonescu*, conducătorul Statului, a membrilor guvernului și a membrilor sfântului Sinod, în frunte cu *I. P. S. S. Patriarhul Nicodim.*

Prin investirea dată, aceste 3 eparhii își primesc titularii canonici.

In deosebi trebuie să simtă cea mai mare bucurie nou înființata eparhie a Timișoarei, care va fi păstorită de P. S. S. dr. Vasile Lăzărescu, episcop al Caransebeșului.

După primirea cărgei episcopale, Preasfințitul Vasile a rostit următoarea sărbătorească cuvântare:

SIRE, Conștient, pe deplin, de importanța bisericască, religios-culturală, socială și, în același timp și mai cu osebire, națională a episcopiei, ctitorită pentru orașul Timișoara și pentru această regiune de graniță a Țării, care este nord-vestul Banatului. Vă făgăduesc solemn că îmi voi da toată silița și îmi voi pune în cumpană tot ce am mai bun în sufletul meu, spre a face din această episcopie ceea ce s'a intenționat să se dea Banatului prin înființarea ei.

Și nădăjduesc, Sire, că având ajutorul haric al Tatălui nostru din ceruri sub binecuvântata oblăduire a Majestații Voastre și prin împreună lucrarea fraților mei întru Domnul, Episcopii din fruntea episcopiei de pe granița de Vest a Țării, vom isbuti să facem din episcopiiile noastre tot atâtea fortărețe ale duhului creștin și românesc.

Copleșit de greutatea răspunderii și de sfințenia și măreția misiunii la care sunt chemat, cu smerenie îmi ridic ochii inimii spre Tatăl nostru Cel din ceruri, Dumnezeu al Milelor și al Indurării și al iubirii de oameni, rugându-L să întregască cu harul Său insuficiența puteri-

lor mele, ca să-mi pot face slujba deplin spre laudă și mărirea Lui, spre slava sfinței noastre Biserici, spre binele și prosperitatea Neamului și a Țării noastre scumpe, cu atâtea jertfe întregită și azi atât de greu încercată și spre a putea aduce prin tot ceea ce voi isbuti să fac și Majestații Voastre curat prinos de înaltă cinstitie de nesfârșită dragoste și neclintită credincioșie.

Sa trăiți Sire.

Trăiască Majestatea Sa Regina Mamă Elena,

Trăiască scumpa noastră Românie și sfânta Biserică a a strămoșilor noștri.

Tuturor le-a răspuns Majestatea Sa Regele.

La ora 12 jumătate, după ce solemnitatea investirii a luat sfârșit, cortegiul s'a îndreptat în aceeași formație la Sfânta Patriarhie, unde la Catedrală s'a oficiat un serviciu religios, urmat de o recepție în palatul patriarhal.

Intreg Banatul tresalta de bucurie că cel dintâi episcop al Timișoarei este strălucitul fiu al acestui ținut și că destinul acestei eparhii s'a încredințat Preasfințitului episcop Vasile, care, prin activitatea sa prodigioasă în cadrele fostei Sale eparhii, aduce toată garanția unei fecunde misiuni arhipăstorești!

Biserica Ardealului îi urează: Întru mulți ani Prea Sfințite Stăpâne.

No. 875—1941

Comunicat

Palatul Sf. Sinod din București a suferit mari și serioase stricăciuni cu prilejul cutremurului din toamna trecută și reclamă neapărat reparare.

Pentru aceasta I. P. Sf. Sa Patriarhul cu adresa No. 1026 din 4 Martie 1941, face apel la preoțime și la parohii ca după puțințele lor să dea obulul lor drept contribuție în scopul de mai sus.

Facem deci și noi apel la preoții noștri ca să contribuie și să inițieze o colecție în sânul credinciușilor lor, lămurindu-le scopul acestei colecte în predica din biserică și conversații particulare.

Sumele colectate se vor trimite aici, ca să le înaintăm Eforiei Sf. Sinod.

Alba-Iulia, 11 Martie 1941.

Președinte: Pr. Al. BABA

Secretar: Pr. D. CIURUȘ

Rezultatul pe întreaga țară a adunării obștești plebescitare

În sala de Consiliu a Președinției Consiliului de Miniștri, s'a desfășurat într'un cadru solemn și înălțător citirea procesului-verbal al Comisiunii Centrale a adunării obștești plebescitare și rezultatul pe întreaga țară a adunării obștești.

În temeiul art. 6 din decretul-lege de mai sus, proclamăm rezultatul pe întreaga țară al adunării obștești plebescitare, din zilele de 2—5 Martie 1941 după cum urmează:

Pentru aprobarea chipului cum generalul Ion Antonescu a condus Țara dela 6 Septembrie 1940, voturi „DA” 2.960.298 (două milioane nouă sute șasezeci mii două sute nouăzeci și opt).

Pentru desaprobară chipului cum generalul Ion Antonescu a condus Țara dela 6 Septembrie 1940, voturi „NU” 2.996 (două mii nouă sute nouăzeci și șase).

Total voturi exprimate 2.963.294.

sau un procent de 99,9 la sută „DA” și un procent de 0,1 la sută „NU”.

În calculul de mai sus intră și voturile exprimate prin legațiunile țării din străinătate.

Drept care s'a încheiat azi 11 Martie 1941, în palatul ministerului de justiție din

Verificarea manualelor didactice

Ministerul educației naționale pune în vedere autorilor de manuale didactice nemonopolizate, pentru cursul supra-primar, că sunt obligați a depune, Consiliul Permanent, până la 15 Aprilie a. e., manualele lor spre cercetare și reaprobare.

Manualele vor fi revizuite atent de autori, atât din punct de vedere al limbii cât și al cuprinsului și vor fi reduse ca mărime la strictul necesar. Totodată ministerul aduce la cunoștința autorilor de cărți didactice secundare, normale, profesionale și comerciale, care ar voi să tipărească pentru anul viitor noi ediții ale cărților lor aprobate în trecut, că sunt obligați să-și revizuiască temeinic manualele din punct de vedere al limbii, al cuprinsului și să le reducă ca număr de pagini la minimum, posibil.

Manualele astfel revizuite, vor fi depuse spre control, la Consiliul Permanent, până la 15 Aprilie a. e.

Nici o ediție nouă nu va putea fi tipărită pentru anul viitor fără viza ministerului.

București, prezentul proces verbal în 2 (două) exemplare, din care unul se va înmâna Conducătorului Statului, iar cel de al doilea dlui ministru al justiției, spre a fi păstrat în arhivele ministerului.

Domnul General Ion Antonescu, conducătorul Statului, a mulțumit Comisiunii și a ținut să sublinieze, încă odată, că această consultare s'a făcut liber, fără penalități pentru neparticipanții la vot și pe față, pentru ca să marcheze încă odată spiritul nou de cinste și curaj civic pe care vrea să-l întroneze în România Nouă, și în acest câmp de activitate.

Aceasta nu înseamnă, nici o învinuire adusă vechilor sisteme, și nici o laudă regimului actual, ci numai restabilirea atitudinilor de caracter în drepturile firești, naționale.

Nr. 879—1941

Comunicat

În luna Martie se face recensământul general al populației din România.

Este anume vorba să se facă a inventariere completă a întregii vieți românești, în cele mai felurite înfățișări ale ei. Astfel vom face un recensământ al clădirilor, a populației, al refugiaților și evreilor, al exploataților agricole, întreprinderilor comerciale și industriale, al localităților, instituțiilor și asociațiilor particulare cari urmăresc scopuri educative.

Împrejurările grele, în cari suntem siliți să facem acest recensământ, ridică o problemă care nu poate fi soluționată fără de bunăvoința și spiritul de jertfă a tuturor intelectualilor țării și în special a întregului Corp didactic și bisericesc.

O bună parte dintre elementele cari, în mod normal, ar fi trebuit să fie folosite în operația recensământului, se va afla concentrată la cea epocă. Mai ales pentru lumea dela țară, nădejdea noastră este ca preoții, directorii de școli, învățătorii neconcentrați, învățătoarele și pensionarii să dea tot concursul.

Socotim de aceea, că este oportun și absolut necesar, că munca la acest recensământ este o datorie a oricărui intelectual și în primul rând a preoților și învățătorilor, dela care nu se pot abate ca cetățean conștient de îndatoririle pe cari le are față de Stat și față de națiune.

În consecință dispunem, ca toți preoții noștri să dea tot concursul lor autorităților Statului încredințați cu această operație, pentru ca recensământul să succeadă în condițiile cele mai bune.

Alba-Iulia, 10 Martie 1941.

Președinte: A. BABA.

Secretar: Pr. D. CIURUȘ.

Tip. „Alba” Cenzurat